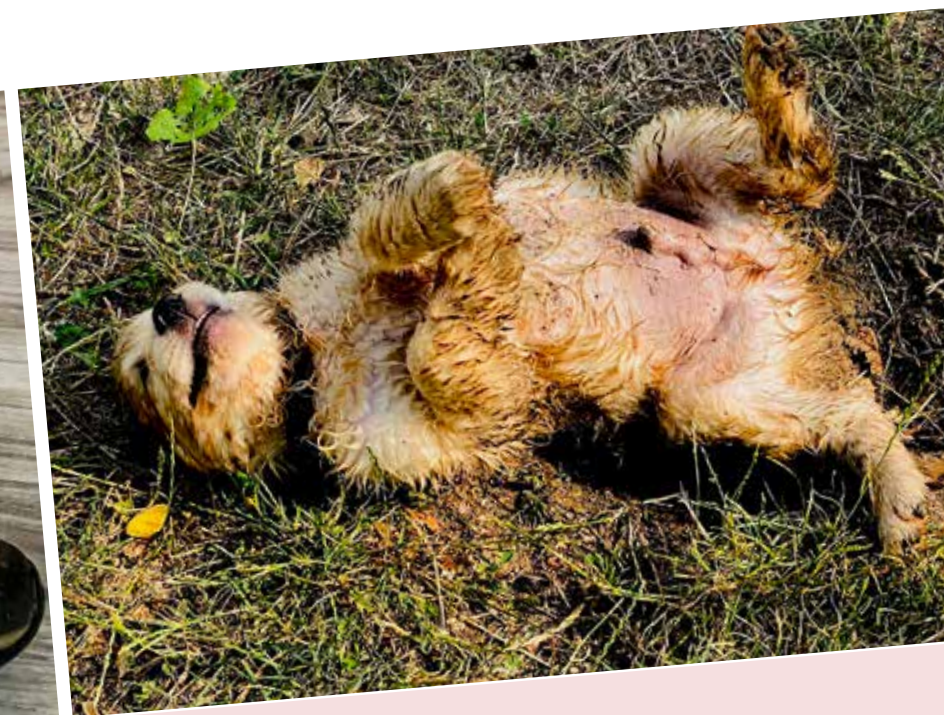

Spát umíme na sto způsobů...

To jsme dvojka, co?
Jeden velkej, druhěj malej. Oba retrívři.
Prý ho brzy dorostu a budeme úplně stejní.
Tak na to teda čekám.

Neděle.
Svět se trochu zpomalí.
Páníčci po obědě leží na gauči.
A my se s Albertem opičíme.

Polomáčenka.
Když se retrívř vyválí v bahně, vypadá
jako polomáčená sušenka.
Ale proč bych měl být polomáčený,
když můžu být obalený celý?
To mě baví víc...

Doma mi říkají veleještěř převlečený za štěňátko.
Moc nechápu proč, když jsem tak hodný.
A nejraději prý jsou, když spím.
Tomu už nerozumím vůbec...

Namalovaná včela

Seděl jsem a koukal nahoru.
Ta včela byla obrovská.
Tak velká, že by mě mohla
odnést na zádech.
Představil jsem si, jak se najednou
pohne. Jak zabzučí.
Jak se její křídla rozkmitají
tak rychle, že to ani nejde vidět.

Možná by ke mně přiletěla.
Možná by si mě jen očichala.
A možná by mě vzala na záda
a odnesla někam vysoko. Nad střechy.
Nad stromy. Tam, kde už nejsou žádné
ploty.

Chvíli jsem o tom přemýšlel.
A pak jsem si řekl, že je vlastně dobře,
že je jen namalovaná.

Počůral jsem zed' a běžel jsem
za páníčkem.